

תפילה להנצל מהקורונה

רבוננו של עולם, מודה אני לפניך על החסד שבבראת את גופי בחכמה נפלאה ובשלמות, ונפחת בי נשמה מהורה, וכבר שנים רבות אתה מחיה אותנו ואת אבותינו, ונותן לנו נשימות מתוקות, ואף על פי שיש באויר חידקים רעים ומחלות רעות, תמיד פדית אותנו, וגם כשנחלנו רפאת אותנו.

בעת הבאת לעולם את הנגיף הקשה הנקרא 'קורונה', ומחלה זו היא כ'מלך' כל המחלות ו'קרוין' כלעו, פרושו 'פתר', ומרמזת שאתה הוא מלך העולם וכל המחלות הם שליחים שלך, והקורונה אין בה שום כח וישיבות אלא היא יד ה', שהרי: 'לא הנחש ממות', ואף תקרי קורונה אלא 'ידונה' ונוטריקון: 'דעו נסתרות ה' - שזוהי אינה אלא 'ידו' של ה', וכבר פעם שמוכרים את שם המחלה הזו בעצם מוכרים את יד ה' בעולם.

ומחלה זו מרמזת על החסד שהצלתנו מכל המחלות, ובשמה רמות לנו, 'קראו נא' - קראו אל! כי הנגיף הזה בא מחמת שאנו מקבלים ממך נשימות ובריאות, ואיננו מרימים עינינו אליך בהודאה והכרת הטוב.

ובימי דוד מלכנו באשר מנה את ישראל הבאת מגפה קשה, משום שרצונך שלא למנות את ה'פמות' של ישראל, כי המעלה של ישראל אינה ברבוי הפמות אלא ב'איכות' מעשיהם הטובים. לכן צוית שלא לספר את ישראל בגופם, אלא לספר רק את הכסף - 'מחצית השקל' שנתנו לצדקה, שבה סופרים את המעשה הטוב של הצדקה שעשו. שמעשים טובים כאלו הם עקר מעלתם של עם ישראל, ורק אותם ראוי לספר. ושואל המלך מנה את ישראל בחרסים ('ויפקדם בבוך') - שבה מנה את המדה הטובה של הענוה שב'ישראל', שמרגישים עצמם שפלים בכלי חרס.

ולא נעצרה המגפה בעם עד שעמד דוד ותקן לברך בכל יום מאה 'ברכות', שינבעו מתוך 'בריעת בך' והכרת הטוב אליך על חסד המאכלים והמשקים שעליהם מברכים. וכן שיברכו אותך בשעה שיראו תלמידי חכמים צדיקים, ברפת 'ברוך שחלק מחכמתו ליראיו', שברכה זו נובעת מהערכה גדולה לצדיקים ולעצותיהם תקדושות ולענוה שחלק להם ה' שהיא יסוד התורה ('ירושלמי שבת פ"א ה"ב), ובשמך בך האדם ברכה זו על הצדיקים נחשב לו שמברך 'בתורה תחלה', כי הצדיקים נבראו 'תחלה' למעשה בראשית ('וזה"ק') וזוהי שלמות עסק התורה.

וכן שיברכו על כל בני האדם ברפת 'בורא נפשות רבות', מתוך הערכה לבריות, ובפרט מתוך הערכה לבריות העוסקים לספק לנו מים ומזון, ועל ידי זה נעצרה המגפה.

ואנו, במקום להיות מלאים באשר ובשמחה על כך שאתה שומר על בריאותנו בפלאות ובנסים עצומים, ומפרנס וזן אותנו כבר שנים רבות בשפע גדול - התלוננו והתרעמנו על מה שהיה נדמה לנו כחסר.

אנא ה', סלח לנו כי חטאנו, פשענו וכפינו לך טובה, ומכאן ואילך רצינו להודות לך ולעשות רקודים בכל יום על השפע ועל חסד בריאותנו ונשימותינו המתוקות. ובלי נדר בכל תחלת שעה נעצר למשך דקה תמימה של הודאה לפניך, וקריאה אליך בבקשה שתושיענו מכל חלי ורעה, ותחת שנשב בברוך מתוך פחד המחלה הזאת, רצינו לשבת לפניך בבדידות מבני אדם, ולפתח פינו בהודאה ובתחנונים לפניך.

ועתה ברחמיך הרבים חמל עלינו ופדנו מהמגפה הקשה הזאת, והצל את כל עמך בית ישראל ממנה. קים בנו "כי אתה ה' לברך לבטח תושיבנו" - הושב אותנו בודדים מאמות העולם ומבדלים מהם ומתרבותם הרעה, וכך נזכה לשבת בטח, ללא שום מחסור בבריאות, במזון ובפרנסה.

חמל עלינו וראה נא בענינו, ורפא לכל בני עמך שחלו במחלה זו, כי באו בנים עד משפח. אנא, הפך לנו את 'המחלות' ל'מחולות' ולמרה, ותצילנו 'ממחלות', ותשמיענו בקרוב את קול שופרו של משיח, ותגאלנו גאלת עולמים, אמן סלה.

עצות וסגולות נפלאות להנצל מהמגפה

בכל פעם שאומרים את 'פטום הקמטרת' – בפרט פעמים, בשחרית ובמנחה – להריח בשמים, בפרט אותם המזכרים במעשה הקמטרת, כדגמת קנמון וצפרן; ולכן בעת הרתחתם להודות לה' על כל נשימה ונשימה. וזוהי שלמות מעלת אמירת פטום הקמטרת המציילה ממגפות.

לכן בעת הנחת תפלין של יד, שהוא כנגד הלב – להודות לה' על הלב הבריא. ובעת כריכת הרצועות על הזרוע, לכן להודות לה' בכל כריכה על אבר נוסף – כמו הקנה, הושט, הראות, כבד, כליות, מעים, מחול, ידים, רגלים וכו'. ובהנחת תפלין של ראש שהוא כנגד המוח – לכן להודות לה' על בריאות המוח והנפש. ומרצועותיו, לכן הודאה לה' על חסד כל העורקים והגידים והדם הנוף שזורם בגופנו.

♦ מה מזכירות לנו תופעות הקורונה? ♦

מסכה על הפנים – להמנע מהלבנת פנים, לשון הרע ושאר דבורים אסורים; להודות לה' על הנשימות! להתלבש בצניעותו **כפפות על הידים** – שלא כוחנו ומעשה ידנו עושים לנו חיל. חטוי הידים – להזהר מעון גזל ולהטהר מעשק ידינו.

(א) בדוד – לשבת בכל יום בבדידות עם ה' ולערוך חשבון נפש (חובת הלבבות). וכן לחיות את עצמנו, ולא לעסוק בתורה ובמצוות בגלל בושה שלא ילעגו עליו החברה. ולא משום לחץ לאבד את המעמד בחברה – שזה נחשב לתורה ומצוות שלא לשמה, ודומים בזה לקוף המחקה את האדם. אלא לעסוק בתורה ובמצוות מתוך הכרה אישית שראוי לנו למלאות את רצון בוראנו המטיב לנו בכל עת, ושכל אחד ישים לו למטרה למצות דוקא את התפקיד האישי שלו בעולם.

(ב) הבדוד מלמדנו – להגיע למסקנא ולבחירה הנכונה, להתרחק ולהתבודד מכלי הטכנולוגיה הטמאים, שמקשרים את האדם לכל הטמאה שבעולם.

לשמור מרחק מהחבר – שלא להכנס לתחום ולפרט של הזולת, ולשמור מרחק מרכוש הזולת שלא להשיג את גבולו.

להזהר מלהדביק את החבר – להזהר מלהדביק את החברים במדות רעות, כקנאה, כעס ותאוות רעות.

צמצום המזון – להעריך את המזון ושנות השבע שה' נתן לנו, ולהודות עליהם.

הסגר (א) – לשבת עם הילדים וללמדם תורה עם הודאה לה' על כל החסד שהיה ושעדין יש. שבזה מקימים בעצמנו מצות "ושננתם לבניך... בשבתך בביתך", ומצוה בו יותר מבשלוcho. וב'והיה אם שמע' נצטוונו "ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך", שפרשונו ללמד את בנינו את מה שכתוב בתחלת פרשה זו – "ולעבדו בכל לבבכם... ואספת דגנך ותירשך ויצהרך", כלומר, ללמדם לעבד את ה' בתפלות (כמאמרם "איזוהי עבודה שבלב, הוי אומר זו תפלה") – תפלות של בקשה לה' ותפלות של הודאה על חסד הדגן תירוש ויצהר.

(ב) ובסור מרעי: הקב"ה מצטער מההפלות שאדם מפלה בין חבריו, לכן הוא מושיב את כלם בבית – כדי שלא יפלו בין אחד לחברו.

המלוונות והמסעדות נסגרים – הקב"ה לא מרצה מכך שמשפחות יושבות במקומות צבוריים זה לצד זה, שיש בזה משום חסר צניעות.

ישיבות נסגרות – עלינו לשבת בבתינו ולעשות 'בדק הבית', ולבדק איך אנו עוסקים בתורה כל השנה; האם אנו באים מלמודנו להכיר את ה' ואת חסדיו שעלינו, ולאוב אותה? האם אנו באים מלמודנו לעין טובה על הבריות, שעל ידה באים למדות טובות: לתור לזולת, לכבדו, ולגמל חסדים. ובדאי שלא תהיה בינינו תחרות, שנאה ומחלוקת, כדי שלא נהיה בכלל עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, שמתו במגפה כי הקב"ה לא היה מרצה מלמודם עקב שלא כבדו זה את זה.

שביתה גדולה בעולם – לא שבתנו ביום השבת. וכששבתנו, קימנו רק "שמור את יום השבת" בשביתה ממלאכות בלבד, ולא השכלנו לקים "זכור את יום השבת", שפרשונו להתבונן ולזכור את חסדי ה' שעשה עמנו במשך כל אותו שבוע ובששת ימי בראשית, ולשוחח עליהם עם הילדים, כמו שכתוב "זכור את יום השבת... אותה ובנך..."

